טרינקט
בעלס
דזשינדזשער אייל
ארענדזש
דריי
באשטעלט
א קיים
היינט
BELL BOTTLING CO. (באַראַדיצקי ברידער) PHONE 51 591

1 טאָג
נעדיינקט אז מיר קשנען אייך נעבן
באַרינונג אויב איר פאַרלאַנגט,
דריי קלאַינינג
אין אַלע אייערע
אָדער פאַרבן
37 266, PERTH DYE WORKS LTD.
נ. ס. פאַרבנער,
סענדזשער

זינדיק בלוט

א העכסט שפּאַנענדער
ראָמאַן פון דעם אידישן
לעבן אין אַמעריקע

פון א. ר.

(פאַרזעצונג)

— ווער האט זיך עס געקאָנט ריכטן אויף אזא נייעס? ווען איך ווייס פריער וואלט איך דאָך די צייטונג אויף זייבער באהאלטן.

— וואס איז אין צייטונג?

— לייענס.

קיידי האט איבערגעלייענט די נייעס און זי איז געווארן נאָך בלייבער ווי זי איז געווען און זי האט שטארק אָפּגעזיפצט.

בענדזשאמין האט זיך אומגעקוקט:

— וואס? וואס האט פאסירט?

— סעם . . . סעם איז ארעסטירט.

— סעם? ארעסטירט? פאַרוואס?

— מען באשולדיקט אים אין מארד.

— אין מארד נאר?

בענדזשאמינס פּנים איז געווארן אזוי ווי עפּעס וואלט אים געווארן אין האלז. ער איז געשטאנען מיט אן אויסגעשטרעקטער האנט און ער האט ניט געקאָנט ארויסריידן די פאר ווערטער: — ניב מיר די צייטונג.

קיידי האט אים דערלאנגט די צייטונג, נאר די אויגן האבן זיך אים פארגאסן מיט א וואסער פלאם און ער האט נאר נישט געקאָנט זעען. ער האט ניט געקאָנט לייענען די צוזאמענגעגאסענע אותיות.

דערווייל האט דער קראַנקער געעפנט די אויגן. ער האט הויך און שווער אָפּגעאטעמט. די אויגן זיינע זיינען געווען אביסל צעמישט. ער האט אנגעשטעלט אויף בענדזשאמינען. בענדזשאמין האט זיך צו אים דערנעענטערט און ער האט דערהערט זיין שוואך קול וואס ער האט ארויסגעשעפּטשעט:

— זון מיינער . . .

און ער האט א באוועג געטאן מיט דער רעכטער האנט.

אין דעם שוואכן קול אין געווען אזוי פיל געבעט, אזוי פיל הילפלאזיקייט, אז בענדזשאמין איז געווארן אזוי גערירט און ער האט אנגעכאפּט זיין פאטערס האנט און פון זיינע אויגן האבן זיך א נאס געטאן טרערן. אין דער מינוט האט ער פארגעסן אלע וואס עס האט ביז אהער פאסירט, אלע ליידן און רוגז'ן, איצט האט ער נאר געפילט מיט אלע חושים אז זיין פאטער איז אין גרויס געפאר, אז זיין טאטע איז שרעקלאך קראנק, אז זיין טאטע לייד עס גרויסע יסורים און אז ער האט אויף אים געווארט.

— זון מיינער . . .

און בענדזשאמין האט ארויסגעוויינט:

— טאטע . . . טאטע . . . זיי מיר מוחל!

א שטילער שמייכל האט זיך באוויזן אויף דעם קראַנקנ'ס ליפּ, א שמייכל ווי א גאלדענער זון שטראל אין א ווינטער'דיקן טאג, דער קראַנקער האט גענומען באוועגן מיט די ליפּן: ער האט עפּעס נאָך געוואלט זאגן נאר זיינע ווערטער האבן זיך ניט געהערט.

בענדזשאמין האט צוגעפּרעסט זיינע ליפּן צו זיין קראַנקן פאטערס האנט און ער האט זיי פארנעצט מיט ווארימע טרערן. אויף קיידי האט שטיל געווישט איר טרער פון די אויגן.

— נאָר — דער אלטער האט צוריק פארשלאָסן זיינע אויגן. זיין האנט איז געבליבן ליגן אין בענדזשאמינס האנט, א מאכטלאָזע און בענדזשאמין האט דער פילם אז אים שטיקט אין האלז.

נאָך איין מאָל האט דער אלטער געפנט די אויגן. זיי זיינען איצט געווען גלעזערנע, שמייגנדיקע און מוטנע. עפּעס די שווארצאפלען זיינען געווען אויסגעמישט מיט די ווייסלען. דער אטעם אין האט אלץ געשטורמט און מיט אמאָל זיינען אלע געבליבן שטיין פארגליווערט.

א ווייסע שוום, געפארבט מיט רויט בלוט-צייכן האט ארויסגעזעצט פון זיין מויל און האט געבלעזלט אין די ווינקלען ליפּן. עס האט אויסגעזעען אז דער קראַנקער שטיקט זיך זייער שטארק . . .

— — — —